

ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ι. ΙΟΥΛΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 79.

ΜΑΡΙΑ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια.) Ἴδε φυλλάδιον 78

— Τίς ἄρά γε νὰ εἶναι εἰς τοιαύτην ὥραν; εἶπεν ἡ Μαρία ἐκπλαγεῖσα καὶ σχεδὸν ἀνήσυχος.

Μικρὸν μετὰ ταῦτα ὑπηρετῆς τις ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Μαρκέσιος Ἑρρίκος Μωβράϋ, ἐλθὼν ἐκ Γαλλίας, ἐξάτει νὰ εἰσέλθῃ. Μόλις ἡ Μαρία ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἐλευκάνθησαν ὡς τὸ μανδύλιον τὸ ὅποιον ἐκράτει, καὶ μετὰ διακεκριμένης φωνῆς, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ὁ ἦχος εἶχε τι λαθραῖον καὶ κρύβιον,

— Ὁ Κύριος Μωβράϋ! εἶπεν, ἄς εἰσέλθῃ!

Μετριάεσσα δὲ κατόπιν τὴν συγκίνησίν της, ἐπληείσσε τὸν εὐζυγὸν της, καὶ μετὰ προότητος τῷ εἶπε·

— Δὲν ἤκουσες, εἶπεν ὅτι εἶναι τις, ὅστις ἐρ-

χεται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν; Ὁ Κ. Ἑρρίκος Μωβράϋ, εὐγενὴς Βρεττανὸς, οὗτινος ἡ οἰκογένεια ἦτον ἀφωσιωμένη καὶ συνδεδεμένη μὲ τὴν αὐλὴν τοῦ μακαρίτου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Τὸν γνωρίζει! διανοήθη ὁ Λεανδριλλέρος, ὅστις εἶχε παρατηρήσει μετὰ κρυφίας ἀνησυχίας τὴν ταρτχὴν τῆς Μαρίας, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους κατέβαλε διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Ὁ διοικητὴς ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ παρετήρει περίξ αὐτοῦ ὡς ὁ ζητῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τι μετὰ ὕπνου βαρύτετον.

— Ὁ Κύριος Μωβράϋ; εἶπε, δὲν ἐνθυμοῦμαι τοιοῦτον ὄνομα, τὸ μνημονικόν μου ἐξηλασθη. Ὁ μίλκασέ τον σὺ, Μαρία, διότι ἐγὼ ὑπάγω ν' ἀποσυρθῶ ὑποφέρω . . .

— Ἄφες με νὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Μαρία· ἀφοῦ ὑποφέρεις δὲν σὲ ἀφίνω . . . Μόλις ἡ Μαρία ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ εἰσῆλθεν ὁ Μωβράϋ. Τὸ βλέμμα του διέτρεξεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν αἴθυσαν, καὶ χαιρετίσας τὴν Μαρίαν ἐστάθη, δυσχελευθεὶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν διοικητήν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι, Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ

πάσχων μετὰ μειδιήματος, πλησιάζατε σὺς παρκαλῶ, διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐγερθῶ διὰ νὰ σὰς ὑποδεχθῶ. Ἠλλαξεν ὅψιν ὁ Μωδράυ ἰδὼν τὸν ἰσχνὸν καὶ σκελετώδη τῶτον ἄνθρωπον· εφρικίσαν ἐσωτερικῶς ἀκούσας τὴν βραδέτην ἐκείνην φωνήν, ἥτις ἐφαίνετο πλησιάζουσα νὰ ἐξέλκηθῃ συγχρόνως μετὰ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ βίου. Καταβάλλων ὁμως πέραντα τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν ταρχήν του, ἐπροχώρησε καὶ ἐχαίρετисε τὸν διοικητὴν μετὰ τὸ εὐάρεστον καὶ εὐσυμπερίφορον ἐκείνο ἦθος· τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνωτάτου κότρου καὶ τῆς αὐλῆς.

— Ἐρχομαι, κύριε, τῷ εἶπεν, ἐκ τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ *Saint Mâlo* τὸ ὁποῖον ἐρρίψε χθὲς τὴν ἄγκυραν πρὸς τὸ βασιλικὸν φρούριον· μετ' οὐ πολὺ θέλομεν ἐκπλεῦσαι διὰ τὸν Ἅγιον Λοαίνικον, καὶ πρὶν ἀναχωρήσω, ἠθέλησα νὰ φέρω ὁ ἴδιος πρὸς τὴν Κυρίαν Δ' Ἐνκμδούκ εἰδήσεις περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐνεχείρισε φάκελλον ἐπιστολῶν πρὸς τὴν Μαρίαν, τὸν ὁποῖον ἐλάβεν αὕτη χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Μωδράυ, καὶ χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἄλλως, ἢ προσκλίνουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι τὸ *Saint Mâlo* θέλει δι' ὀλίγας ἡμέρας βραδύνει νὰ ἐκπλεῦσῃ, εἶπεν ὁ διοικητής, προσπαθίσας νὰ στρεφῇ πρὸς τὸν Μαρκέσιον, μετ' εἰδός τι φρικίσας καὶ βαθείας συγκινήσεως. Σὰς παρκαλῶ λοιπὸν νὰ μᾶς τιμᾶτε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δεχόμενοι τὴν φιλοξενίαν μου, τὴν εὐάρεστον εὐρωπαϊκὴν φιλοξενίαν.

Κατὰ τὴν πρότασιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ὁμως ὤρετο νὰ προῖδῃ ἡ Μαρία, παρετήρησε τὸν Μαρκέσιον μετ' εἰδός τι βαθείας ψυχικῆς ἀγωνίας. Ἐκεῖνος δὲ ἐμειδιᾶν ἐλαφρῶς ὡς διὰ νὰ τὴν καθυσυχᾷ, καὶ ἀπεκρίθη,

— Ἐξ εὐχαριστῶ, Κύριε διοικητά· αὐριον τὸ πρωὶ ὀρεῖλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ βασιλικὸν φρούριον, καὶ μετὰ μεγάλῃ μου λύπῃν πρόπει ν' ἀναχωρήσω μετὰ μίαν ὥραν . . .

— Αἱ! τότε δὲν ἐπιμένω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε ὁδοιπρὸν ὀρεῖν. Τουλάχιστον μείνατε νὰ συνδαιπνήσῃτε μετ' ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς εἰπῇτε τὰς εἰδήσεις τῆς Γαλλίας.

Ὁ Μαρκέσιος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μετ' ἦθος εὐχαριστήσεως ἄμα καὶ ἀνήσεως. Ἄν καὶ οἱ λόγοι τοῦ καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δὲν ἐφανέρωνον καμμίαν ταρχήν, ἡ ὠχρότης ὁμως τοῦ προσώπου καὶ ὁ ἥχος τῆς φωνῆς τοῦ ἀνεκάλυπτον τοιαύτην τινὰ ἐσωτερικὴν, ἥτις δὲν ὑπεξέφυγεν οὔτε τῆς Μαρίας, οὔτε τοῦ Λοανβιλλιέρου τὴν προσοχὴν. Ἐπίσης καὶ ἡ Μαρία ἦτο τεταρχυμένη ἐκ βάθους ψυχῆς· ἀλλ' ἡ ἰδίᾳ τῇ συγκίνησις τὴν κατέστησε κυρίαν ἐαυτῆς, καὶ τὴν ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ διασκεδάσῃ πᾶν ὅ,τι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μαρκεσιου εἶχε διεγείρει ἐν αὐτῇ ἐκστασιν, ἀνιμνήσεις, πόθους καὶ πικρὰν χαρὰν. Ὁ Λοανβιλλιέρος κατὰφῆς καὶ προσεκτικὸς, ἀπετύρθη μετὰ τοῦ δεκτῆρος Ἰάνσωνος εἰς ἓν περὶ τὸν Μωδράυ.

Ἡ Μαρία ἐμείνε καθήμενη ἀπέναντι τοῦ Μωδράυ, βήματα τινὰ μακρὰν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις εἶχε βυθισθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν ἀκίνησιν καὶ τὸν ὕπνον του. Τότε ἡ Μαρία ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Μωδράυ. Ἐξ ἑτῆ ἀπουσίας τὸν εἶχον μεταβάλλει ἐπαισθητῶς, ἀλλὰ τῇ ἔρχοντο ὅτι τὸ ἡλιοκαυθὲν πρόσωπόν του, τὸ ὑπὸ πολλῶν κόπων ἰσχνὸν γενόμενον, ἦτον πλέον ὑπερήφανον, εὐγενέστερον καὶ ὠριότερον. Ὁ Ἑρρίκος Μωδράυ ἦτο τριακονταετῆς περὶπου, ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο συνδεδεμένον μετὰ τὰς ἀρχαιοτέρας ἐποχὰς τῆς Βρετανικῆς ἱστορίας, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ἀνῆκον εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην καὶ ἰσχυρὰν γενεάν τῆς Ἀλκίου, τῆς ὁποίας τὸ αἷμα πατὴρ δὲν συνεμίγη μετὰ τῶν μεσημβρινῶν λαῶν. Ἡ περιζανθος κόμη του, ἐπιπτε βροστρυχηδὸν πέριξ τοῦ πλατέως μετώπου του, τὸ εὐθὺ καὶ θαυμασιὸν στόμα του εἶχεν ἐκφρατικὴν γενναϊκόφρονος ψυχρότητος, ἥτις ἐκρύπτετο ἐντελῶς ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ βλέμματός του, ὁμοίᾳ σχεδὸν μετὰ τὸ τοῦ ὠραίου φύλλου. Ἡ ζωνρὰ λευκῆς τῆς χροῆς τοῦ προσώπου του, εἶχεν ἀνεπαίσθητως μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ κλίματος τῆς διακεκαυμένης ζώνης, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του, χρώματος κυανοῦ βαθέως, ὁμοιάζον τοὺς τῶν Φράγκων, τῶν προπατόρων του, τῶν ὁποίων εἶχε τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ τοὺς ἐπιτηδείους τρόπους. Εἰς τὴν ὑπερήφανον δὲ καὶ ἀγέρωχον φυσιγνωμίαν καὶ εἰς ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνυπῆρχε τι ἀνακαλοῦν τοὺς ἀνθρώπους τῆς παρελθούσης γενεᾶς. Ἡθέλες τὸν ὀνομάσαι ἓνα τῶν βαρβάρων ἐκείνων βασιλέων, τῶν ὁποίων τὰ στρατεύματα ἐνίκησαν τὰ Ῥωμαϊκὰ τάγματα, ἢ μᾶλλον ἓνα τῶν βάρδων τοὺς ὁποίους οἱ λαοὶ τῆς Ἀρμερικῆς ἐσέβοντο ὡς θεοὺς σοφίας καὶ ποιήσεως.

Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος εὐγενὴς νεανίας οὐδὲν ἕτερον προτέρημα εἶχε προσλάβει ἀπὸ τὴν ἐνδοξον γενεάν του· ἡ δὲ αὐτὴν κληρονομία τῶν προγόνων του εἶχεν ἀπολεσθῇ, καὶ ἡ ἐνδυμασία τοῦ ἐδήλου ἀνθρώπου μετριωτάτης κατχοστῆσεως. Ἄν δὲ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὰ ἥθη τοῦ σὲ ἐνενθίμιζον, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑψηλοτέρας κοινωνίας τοῦ καιροῦ του, τὴν ἐνδυμᾶν του ὁμως δὲν ἦτο ὁμοίον μετὰ τῶν ἐξευγενισμένων αὐλικῶν τῆς Αὐστριακῆς Ἀννης.

Ἡ Μαρία ἐχρημάτισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέναντι τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ ἀτενοῦς βλέμματος τὸ ὁποῖον προσέλασεν ἐπ' αὐτῆς ὁ Μωδράυ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὤκλει, ἐδοκίμασεν αὕτη νὰ διακόψῃ πρῶτη τὴν ὀχλήραν δι' ἀμειψίμους σιωπὴν ταύτην.

— Κύριε, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς τῆς ὁποίας ὁ μικρὸς κλόνος ἐφέυδε τὴν ὁποίαν ἐπροσπάθει νὰ δείξῃ ἡσυχίαν, τρεῖςδεύετε βεβαίως πρῶτην φοράν.

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀπεκρίθη, ἔρχομαι εἰς τὰς νήσους μετὰ σκοπὸν ν' ἀποκατασταθῶ εἰς αὐτάς. Τοῦτο εἶναι τὸ σύνθημα καταρῦγιον ἐκείνων οἰτινές, ὡς ἐγώ, δὲν ἔχουν πλέον ἄλλο.

Ἡ Μαρία τὸν παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως πλήρους μελαγχολίας.

— Ἐχασα τὸ ἐναπομείνων μέρος τῆς περιουσίας

μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μωδράϋ, ὑπηρετῶν τὸν Βασιλέα, τὸν αὐθέντην μου, καὶ καταδικάσθην εἰς θάνατον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Εἴχετε ἐπιστρέψει λοιπὸν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Ἐκεῖ διήλθον τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔξ ἔτη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας κατὰ τοῦ βασιλοκτόνου τυράννου Ὀλιβιέρου Κρόμβελ. Ἐπληρώθην καὶ συνελήφθην μετὰ τινῶν φίλων μου, πλὴν δὲν μετεχειρίσθησαν ὡς πολεμικὸν αἰχμάλωτον. Καταδικασθεὶς ὡς ἐπαναστάτης εἰς θάνατον, ἐμελλον ν' ἀπαγχονισθῶ, ὅτε εἶρον μέσον νὰ δραπτεύσω ἀπὸ τὰς φυλακάς. Τότε ἐπανήλθον εἰς Γαλλίαν.

— ὦ θεέ μου! ἐψήφισεν ἡ Μαρία συνάψατα τὰς χεῖρας.

— Ἐπανήλθον εἰς Παρισίους μετὰ ἔξ ἔτη καὶ ἐπέκεινα, ἐπανελάθεν ὁ Μωδράϋ μετὰ μελαγχολικῆς φωνῆς, καὶ ὑπῆγον νὰ ἴδω τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐχωρίσθην μὲ λύπην μου εἰς τὴν δεινότεραν ἐποχὴν τῆς ζωῆς μου.

— Ἰδετε τὴν ἀδελφὴν μου; τὴν Λουίζαν μου; ἀνέκραξεν ἡ Μαρία· ἐκείνη σὰς ἐδῶκε τὰς ἐπιστολάς ταύτας; — Εἶπε καὶ ἠλλοιώθη ἡ φωνή της· ἡ ἀνάμνησις τῆς πατρίδος, τῆς οἰκογενείας της, ἀνεμίγη ἐντὸς τῆς ψυχῆς αὐτῆς μὲ πᾶν ὅ,τι ὑπέφερεν ἤδη, ταραχὴν δηλονότι καὶ συγκίνησιν. Ἡ δυστυχὴς δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς της.

Ὁ Μωδράϋ τὴν παρετήρει σκυθρωπῶς χαίρων· ἐφαίνετο ὅτι κατέστελλεν ἐντὸς τῆς καρδίας της τὰ σιωπηλὰ δάκρυά της.

— Μαρία! ἐψήφισε τὸσον σιγανῶς, ὥστε ἐκείνη ἐμάντευσε μᾶλλον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἢ τὸ ἤκουσε. Τότε δὲ, καταληφθεῖσα ὑπὸ μυστικῆς τύψεως τοῦ συνειδότης, ἔσπυρεν ὀλίγον ὀπίσω τὴν καθέδραν της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίξῃ τὸ θρανίον τοῦ διοικητοῦ, καὶ ἐστήριξε τὴν ψυχρὰν καὶ τρέμουσαν χεῖρά της ἐπὶ τῆς τοῦ ἀσθενοῦς.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Μωδράϋ, μετ' ὀλίγας στιγμὰς μέλλω ν' ἀναχωρήσω, καὶ μετ' οὐ πολὺ θέλω εὐρίσκεσθαι εἰς τὸν ἁγιον Δομίνικον, ὅθεν βαβαίως δὲν θέλω ἐπανέλθαι πλέον, διότι γνωρίζετε τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἐκεῖ μὲ τοὺς Ἰσπανούς.

Αἶφνης ὁ διοικητὴς ἠγέρθη ὡς ἐξ ὕπνου καὶ παρατηρῶν τριγύρω του, εἶπε·

— Λοιπὸν, Μαρία, δὲν θὰ ἔχωμεν παιγνίδια ἀπόψε. Μὲ ὑπεσχέθης νομίζω τοιαῦτα. Ἴσως ἡ μουσικὴ ἐκείνη διασκεδάσει πρὸς στιγμὴν τὸν Κ. Μωδράϋ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητῶ πολλὴν συγγνώμην, διότι ἀσθενῶν δὲν δύναμαι νὰ συνομιλῶ μετ' αὐτοῦ.

Ἡ Κ. Δ' Εὐρυμῶδον ἔκαλε σημεῖον εἰς τινὰ ὑπηρετίδα ἱσταμένην εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, καὶ πάραυτα ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ σημαίνει ὑπὸ τὰ παράθυρα. Τότε ὁ δούτωρ καὶ ὁ Λογνδελιέρους ἐπλησίασαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἡ μουσικὴ ἔγινεν ἀσορμὴ εἰς τὸ νὰ παύσῃ ἡ ὁμιλία ἥτις εἰς ὅλους, πλὴν τοῦ δούτωρος, ἦτον ἀγλήρᾳ. Ἡ Μαρία ἀκίνητος καὶ ὀρθὴ πλησίον τοῦ σιζύγου της, ἤκουε χωρὶς νὰ ἐννοῇ τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὁ καιρὸς παρήρχετο μετ' ἀπιστεύτου

ταχύτητος, καὶ ἐντούτοις ἕκαστον λεπτὸν τῇ ἐφαίνετο ὀχληρὸν, διαρκούτης τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὥστε καὶ ἐπεθύμει νὰ τελειώσῃ καὶ ἔτρεμε μὴ τὴν ἴδῃ περαιωμένην. Εἰς ἕκαστον κίνημα τοῦ Μωδράϋ ἐφρικία ἐσωτερικῶς, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὅτι ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἡ μουσικὴ ἐν τούτοις ἐξηκολούθει πάντοτε· ἀσοῦ δὲ ἐπαίνισαν διάφορα τεμάχια, ἐπαιζαν καὶ εἰδός τι ὀρχήσεως, πολὺ συνήθους τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τοὺς στασιαστάς, τοὺς διώξαντας ἀπὸ Παρισίους τὸν Καρδινάλιον Μαζαρίνον. Ἡ Μαρία ἐφρικίασεν ἀκούσασα τὸν πρῶτον ρυθμὸν τῆς περιχαροῦς ταύτης ὀρχήσεως. Ἀνεμιμνήσκετο μοναδικὴν τινὰ ἐποχὴν τοῦ βίου της, τὸ πρῶτον εἰς τὸν κόσμον βῆμά της, ἐορτὴν τινὰ εἰς ἣν εἶχε φανῇ ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ γάμου της. Ἀνχμηρῶδως ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς τὸν Μωδράϋ, διότι ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὡς τις πύσχειν συγκίνησιν ὀδυνηρὰν καὶ ἀκίθεκτον. Μετὰ ταῦτα ἠγέρθη διὰ ν' ἀποχαιρέτισῃ τὸν διοικητὴν, καὶ κύψας τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς Μαρίας, τὴν ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς κἄν νὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐκ νέου διὰ τελευταίαν φορὰν.

Β'.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε μετὰ δύο ὥρας καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν, τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν ἐν πρὸς ἓν, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, ὁ θυρωρὸς ἔθεσε τὰς κλείς ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ διοικητοῦ. Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον, ὅλα διετέλουν εἰς ἥρεμίαν, ἀμυδρὸν δὲ φῶς ἐφαίνετο εἰς τὸ παράθυρον ἐνὸς τῶν θαλάμων, καὶ τὸ λεπτοφυὲς παραπέτασμα ἐκυρτοῦτο ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας· ἦτο δὲ τὸ φῶς, τῆς νυκτερινῆς λυχνίας, τῆς φωτιζούσης τὸν κοσῶνα τῆς Μαρίας, καὶ διαχεοῦσης τὴν τρέμουσαν λάμψιν της ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτου σκότους, ὁποῖον πρὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἐκάλυψε τὸν οὐρανόν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκδυθῇ. Συλλογισμένη καὶ κεκοιμῖα, ἐτύλισσε μηχανικῶς τοὺς μακροὺς βροστρυγούς της κόμης της· ὑπηρετίς τις γονυκλινῆς ἐμπροσθέν της ἐκράτει δύο ἐμβάδας ἐκ ποικίλου μαροκίνου, τὸσον εὐθείας καὶ τὸσον λεπτὰς, ὥστε ἤθελες διατάσει νὰ περικλείσῃ καὶ παιδίον ἀκόμη πόδας. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἠτοίμαζον τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν ὕπνον τῆς δεσποίνης· καὶ ἡ μὲν ἤνοιγε τὸ πλατὺ καὶ λεπτὸν κωνωπεῖον, ἡ δὲ ἔθετεν ὑποκάτω σφαίρας ἐξ ἀργίλλου τὸν λόχον ὅστις ἐμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ, καὶ ἄλλη ἐδρόσιζε τὴν δεσποινὴν μὲ πλατὺ ριπίδιον ἐκ φοινικροφύλλων. Μετὰ μίαν στιγμὴν ὅλαι αὗται ἀπεσύρθησαν, ἔμεινε δὲ μόνη ἡ διανυκτερεύουσα συνήθως πλησίον αὐτῆς, καὶ κοιμωμένη παρὰ τοῖς πόδας τῆς κλίνης της. Ἦτο δὲ αὕτη νύξ ὀλωσδιόλου διαφέρουσα ἀπὸ τὰς ἄλλας ὑπηρετίδας τῆς οἰκίας. Τὰ μαλλίαι της, χρώματος στιλπνοῦ μαύρου, τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, καὶ τὸ ὑπόξανθον δέρμα της, ἐφανερώνον διαφορετικὴν τινὰ κατγωγήν· ἀνῆκε δὲ εἰς τὰς ἀγασίας ἐκείνας φυλὰς, τὰς ὁποίας οἱ Εὐρωπαῖοι εἶχον διώξει, καὶ τῶν ὁ-

ποιών τὰ λείψανα εἶχον διασπαρῆ εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ὄχθας τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου. Ἡ Ἰνδὴ εἶχε τὴν ὄψιν μελαγχροινὴν καὶ τὸ βλέμμα ἀνέσυχον, τὸ δὲ μειδίαμά της ἦδυν καὶ ἐκφραστικόν· εἰς ὅλην τὴν μορφήν της ἐνυπῆρχε τις χάρις ἰδιαίτουσα εἰς μόνας τὰς γυναῖκας τὰς ζῶσας ἐν εὐπορίᾳ.

— Παλήδα, εἶπεν ἡ Μαρία μακρῶς στενάχασα, σήκωσε αὐτὸ τὸ παραπέτασμα. Παναγία μου! τί ζῆστη!

Ἡ ὑπηρετὶς ἔσυρε τὴν διπλὴν σκέπην τοῦ παραθύρου, καὶ ἐπανελθούσα ἐγονυπέτησε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κυρίας της.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης· ἴσως συμβῇ καμμία τρικυμία.

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τοὺς δυστυχεῖς ὁδοιπόρους ἀπὸ τὸν κακὸν καιρὸν! ἐψιθύρισε ἡ Μαρία, κλίνουσα πρὸς τὸ παράθυρον.

Ὁ ζοφερός οὐρανὸς ἐραίνετο ἐνούμενος πρὸς τὸν ἐρίζοντα μὲ τὴν μαῦρην καὶ ἀκίνητον θάλασσαν· εἰδός τι ψιθυρισμοῦ ἤκούετο ἀπὸ τὸ μέσον τῶν δασῶν, καὶ ἠνώετο μὲ τὸν μακρυνὸν μορμουρυγμὸν χειμάρρου κεκρυμμένου ὀπίσθεν σχοίνων.

Ταχεῖαι ἀστραπαὶ διήρχοντο ἀκαταπαύστως τὰ ζοφερά τῆς μαῦρης ἐκείνης νυκτὸς σκότῃ· ἦσαν δὲ πυρολαμπίδες αἰτίνες διασχυρούμεναι εἰς τὸν αἰθέρα ὡς μικρὰ μετέωρα, ἔτρεχον νὰ κρυφθῶσιν εἰς τὰ πυκνὰ τῶν κассιδῶν φύλλα. Αἱ ῥοδοδάφναι, ὁ ἱατμος καὶ τὰ λοιπὰ ἄνθη τοῦ κήπου, ἀπέπνεον ὁσμὴν ἡλεκτρικὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἠνώετο ἡ δροσιὰ τῶν δένδρων αὐρα. Εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐκείνην τὴν χλιαρὰν καὶ εὐώδη, ἐνυπῆρχε τι χαυνόνον τὴν ψυχὴν καὶ ἠτυχάζον τοὺς ἐρεθισμούς της. Τοῦτο ἐπαθε καὶ ἡ Μαρία. Αἱ ἐξεγερθεῖσαι εἰς τὴν καρδίαν της ἀνεμνήσεις καθυσύχασαν· ἐγείρασα δὲ γαληνιώτερον πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέμμα.

— Ὡ θεέ μου! ἐψιθύρισε μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, ἀποκατάστητον εὐδαίμονα ἐκείνον τὸν ὁποῖον δὲν μέλλω πλέον νὰ ἴδω, καὶ εὐδόκητε νὰ λησμονήσω τὸν καιρὸν καθ' ὃν μὰς ἐσυγχωρήθη ν' ἀγαπώμεθα!

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ παράκλησις ἐνεψύχωσε τὴν ἀνεμνήσιν τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἤθελε νὰ καταπνίξῃ· ὁ νοῦς της ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ πατήρ της τῇ εἶπεν ὅτι τὴν εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν Περσικὸν Μωδράῦ, εἰς τὴν ἐσπέρην καθ' ἣν ἐράνη ὡς ἀφραδωνιστικὴ του, εἰς τοὺς ἑρωτας τοὺς τοσοῦτον ταχέως καταστραφέντας ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητον φιλιδοξίαν τῆς οἰκογενείας της, εἰς τὸν δεσμὸν ἐκείνον τιλοῦ πάντων τὸν ὁποῖον τόσαι σκληραὶ λύπαι κατέτρεψαν. Τὰ ἐξ ἐκείνα ἔτη, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐν τούτοις εἶχε ζήσει παραμυθούμενη, ἡσυχος καὶ εὐδαίμων, ἐξηλείφθη ἀπέναντι τῆς ἀνεμνήσεως ταύτης, ἥτις ἐπανήχθετο παντοκράτωρ ἀπὸ τοσοῦτον χρόνον εἶχεν ἀποπνιγῇ εἰς τὰ βαθύτατα τῆς καρδίας της.

— Ὡ θεέ μου! ἐπηνέλαθε ἐτρομάχασα διὰ τὴν ὀδυνηρὰν τῆς λύπης, ἀπὸ ἀκρυνν ἀπὸ ἐμὲ τοὺς στοχασμούς τούτους! . . . οἰκτερον, οἰκτερον τὴν παρὰφροσύνην μου, ὦ θεέ μου!

Τὴν αὐραν ἐκείνην, ἡ ὑπηρετὶς κύψασα ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἔχουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν κήπον.

— Τί τρέχει, Παλήδα; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Δ' Ἐναμδούκ;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ἡ δούλη, παράξενόν πράγμα! θαρρεῖς πὼς ἔρχονται οἱ Κόκκινοι! . . .

— Οἱ Ἐρυθρόδερμοι θέλεις νὰ εἰπῇς; ἔρχονται! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία ἀνεγερθεῖσα μὲ τρόμον· οἱ δρόμοι ἀπὸ ἐδῶ ἕως εἰς τὸ Βασιλικὸν φρούριον εἰναι ἀσφαλεῖς. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! . . . Ἀλλ' εἴμι τρελή! . . . Ἰσως ὁ Μωδράῦ ἐπέστρεψε διὰ θαλάσσης. Συνελθούσα δὲ κατόπιν,

— Ἀπατάσαι, Παλήδα, ἐπρόσθεσε· δὲν εἶναι τίποτε. Πρὸς τί οἱ ἄγριοι ν' ἀρήσωσι τὰς οἰκίας των; τί θὰ ἔλθουν νὰ κάμουν ἐδῶ; Καὶ ἔπειτα πῶς τοὺς ἐγνώρισες ἀπὸ ἡ νύξ εἶναι τόσον σκοτεινὴ;

— Δὲν σὰς εἶπα ὅτι τοὺς βλέπω, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Παλήδα· δὲν ἤξεύρατε ὅτι τοὺς Κόκκινους καλῆτερα τοὺς αἰσθάνεται ὁ καθείς, παρὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ;

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς πρὸς τὸν ἀνέμον καὶ ἀνέπνευσε βραδέως, ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ μαντεύσῃ τὰς προαισθήσεις αἰτίνες τὴν εἶχον προσβάλλει. Καὶ καθὼς ὅλοι οἱ καταγόμενοι ἀπὸ ἀγρίους, οὕτω καὶ αὕτη εἶχε μεγάλην ὀξυδερκειαν καὶ ἀξιοθαύμαστον ἀγγένοιαν. Μετὰ μικρὸν δὲ ἀναχωρήσασα ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐπρόσθεσεν,

— Ὁ ἀνεμος ἐπεσε· δὲν αἰσθάνομαι εἰμὴ τὴν ὁσμὴν τῶν ῥοδοδαφνῶν. Ἄν οἱ Κόκκινοι τριγυρίζουν εἰς κανένα δάσος ἐδῶ πλησίον, αὐριοὶν θὰ εὐρωμὲν τὰ πατήματά των εἰς τὴν ἄμμον τῆς παραθαλασσίας, ἐκτὸς ἂν κάμωσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμει ἡ χελώνη ὅταν γυρίζῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σβέσωσι τὰ πατήματά των, περιπατοῦντες ἀνάποδα.

— Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ τχλαίποροι εἰδωλολάτρε φυσικῶς δὲν ἔχουν πλέον κόκκινον τὸ δῆμα ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου, Παλήδα, καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ τοὺς γνωρίσῃς ἀπὸ τὴν ὁσμὴν καθὼς τοὺς μαύρους τῆς Ἀγκώλης ὅταν τοὺς εἴδες γυμνοὺς ὅπως ὁ θεὸς τοὺς ἐπλασεν.

— Ὅχι βέβαιον, Κυρία! τοὺς γνωρίζω ἀπὸ τὸ φῶμα τὸ ὁποῖον φοροῦν καθ' ἡμέραν, καὶ τὸ ὁποῖον τοὺς δίδει ἐκεῖνο τὸ χρῶμα καὶ ἐκείνην τὴν παράξενον ὁσμὴν. Φαντασθετε ὅτι καθὲ πρωΐ, ἀπὸ τοῦ λουσθῆ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς κανένα ὕψος ὁ Καραϊβὸς πρέπει νὰ κατατρίψῃ σωστὴν μίαν ὥραν διὰ νὰ στολισθῇ. Πρῶτον μὲν ἡ σύζυγός του πλέκει τὰ μαλλία του, καὶ στολίζει τὴν κεφαλὴν του μὲ πτελὰ, κορμολογικὰ, καὶ τοιαῦτα ἄλλα παιγνιδάκια· ἔπειτα ἀλείφει ὅλον τὸ σῶμα μὲ ἔλαιον φοινίκων· οἱ μεγαλύτεροί των ζωγραφίζουν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ φῶμα κεντήματα μαῦρα μὲ ζωμὸν τοῦ σχοίνου, καὶ ἀπὸ στολισθῶν τοιοῦτοτρόπως, σείονται καὶ λιγυζονται εἰς τρόπον ὥστε οὐδὲ σεις, κυρία, δὲν ἔμπορεῖτε νὰ τοὺς μιμηθῆτε ὅταν φερῆτε τὸ μεταξωτὸν φῶμα σας καὶ τὸ σμαράγδινον περιδέ-
ρατόν σας,

— Καὶ κατ' ἡμέραν στολίζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ;

— Καθ' ἡμέραν, Κυρία· μολονότι ὁ ζωμὸς τοῦ σγοῦ-
ρου ἀφίνει σιερὸν χρῶμα, ἀλλὰ μετὰ μερικὰς ἡμέ-
ρας πρέπει ν' ἀρχίσῃς πάλιν νὰ καντῇς τὸ φόρεμα.

— Τὸ φοροῦν καὶ αἱ γυναῖκες αὐτὸ τὸ παράδο-
ξον ἔνδυμα ;

— Μάλιστα.

— Εἰπέ με, Παλῆδα, τί προτιμᾷς; τὰ σημερι-
νὰ σου φορέματα, ἢ τὴν βδελυκτὸν αὐτὸν στολισμὸν;

— Ὁ Κυρία! καὶ ἐρωτᾷτε ;

— Καὶ ἂν σ' ἐδίωκάν ἀπ' ἐδῶ, ἤθελεις ὑπάγει
ὀπίσω εἰς τοὺς Ἐρυθροδέρμους ;

— Ποτέ! ποτέ, πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει
μαζὺ τῶν, ὅταν ἔμαθε νὰ ζῇ καλὰ καὶ νὰ παρακα-
λῇ τὸν θεόν ;

— Ἀλλὰ θὰ ἦσαι ἐλευθέρη.

— Ἐλευθέρη! ὦ! ὅχι κυρία! πλησίον τῶν Κοκ-
κίνων αἱ γυναῖκες εἶναι δούλαι καὶ ἔχουν καὶ κα-
κοὺς αὐθέντας.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, προφασίσας μὲ τόνον
ἐμφαίνοντα λύπην, ἡ Κυρία Δ' Ἐναμδούκ κατεπλή-
χθη καὶ εἶπε·

— Δὲν ἔχεις πλέον μητέρα ;

— Μητέρα! ἀπεκρίθη μετ' ἡλλοιωμένης φωνῆς,
ἀπέθανε! τὴν ἐσκότωσεν ὁ πατήρ μου!

— Παναγία μου!

— Ναί, Κυρία, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆρεν ἄλ-
λην. Πλησίον τῶν Κοκκίνων ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς λο-
γαριάζεται καθὼς τοῦ σκύλου. Αἱ γυναῖκες δὲν γεν-
νῶνται εἰμὴ διὰ νὰ δουλεύωσι καὶ ν' ἀποθάνωσι.

— Ταλαίπωρα πλάσματα! ἴσως εὐδαιμονήσουν
ὅταν οἱ Ἱεραπόστολοι ἐπαναφέρουν εἰς τὴν εὐθείαν
ὁδὸν αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας.

Ἐν τοσούτῳ μνημοδὲς ὕλακαὶ ἠκούσθησαν μα-
κρόθεν, ἀπὸ τὸ μέρος τῶν καλυδῶν.

— Ὁ Ναγκίνος θὰ ἦναι αὐτὴς ὅστις γαυγίζει τοι-
ουτοτρόπως, εἶπεν ἡ Παλῆδα, στραφεῖσα πρὸς τὸ
παράθυρον. Παναγία μου! θαρρεῖς πῶς τοὺς μυρίζει!

— Καὶ πῶς! τοὺς γνωρίζει ;

Τὸ δυστυχὲς ζῶον, ἀνῆλθον εἰς ἀποικίαν μεσημ-
ερινὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μικρᾶς Νήσου κειμένην
ἐφανεύθη ὑπὸ τῶν ἀγρίων. — Ἐγένετο σιωπὴ, καὶ
ἡ Μαρίκ ὑπέλαβε μετ' ἡθους θαρρόχλεον·

— Ἡ κιγκλὶς εἶναι κλεισμένη, καὶ δώδεκα ἄν-
θρωποι φυλάττουν ὡς φρουρά, καὶ ὁ σκοπὸς εὕρισκε-
ται εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐτοιμοῦ νὰ ἀδειάσῃ τὸ πυρο-
βόλον του κατ' ἐκείνου, ὅστις παρουσιασθῇ διδῶν
ὑποψίας. Συνάμεθα νὰ κοιμηθῶμεν ἡσυχῇ.

— Εἶναι κόσμος εἰς τὴν κῆπον, κυρία, διέκοψεν
αὐτὴν εἰπούσα ἡ Παλῆδα· δὲν ἀκούατε ἐκεῖ κάτω
πρὸς τὸ μέρος τῆς σημείας;

Μωρὰ τις ἰδέει ἐπὶ τὴν διάνοιαν τῆς Μα-
ρίας· ἐνόησε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Μωθράκ· δὲν εἶχεν
ἀναχωρήσει, καὶ ὅτι ἠθέλησε νὰ προτιμῇ τὴν ἡμέ-
ραν κεκρυμμένης πλησίον τῆς, ἐλπίζων πρὶν ἀπομα-
κρυνθῇ, νὰ τὴν χαιρετίσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν.

— Κλείσε, Παλῆδα, τὸ παράθυρον, εἶπεν ἀποτό-

μως ἡ Μαρία· ἡ νύξ προσεῖσι, ἔλα νὰ κοιμηθῶμεν.

Ἐκυβεν ἡ ὑπηρετίς διὰ νὰ λάβῃ τὴν κορδύλλην
ἣτις ἐκρέματο ἐξω τοῦ παραθύρου, καὶ λεπτὴ αὖρα
ἐπνευσεν ἀπὸ τὸ πέλαγος, καὶ ἐκίνησε τοὺς κλάδους
τῶν κασιῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα συνεκρούσθησαν
μὲ τραχὺν θόρυβον. Ἡ Παλῆδα ἐστρεψεν ἐκ νέου τὸ
πρόσωπον τῆς πρὸς τὸν ἄνεμον, καὶ μὲ στόμακ ἡμί-
κλειστον ἐπροσπάθησε νὰ διακρίνῃ τοὺς ἤχους τοὺς
ὁποίους ὁ ἄνεμος ἔφερε, ἤχους ληστρικῆς σχεδὸν τα-
ραχῆς. Μετ' ὀλίγον ἐχαμήλωσε τὸ παράθυρον μεθ'
ὁρμῆς καὶ μὲ ἡλλοιωμένην φωνὴν εἶπε·

— Μὰ τὴν ἐλευθερίαν μου! δὲν ἀπατήθηκα, Κυ-
ρία, ἐκεῖ κάτω εἶναι Κόκκινοι!

— Χριστέ μου! τότε πρέπει νὰ κράζωμεν, ἀπῆν-
τησεν ἡ Μαρία προχωρήσασα πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἡ Παλῆδα ὁρμητὴν ἐμπροσθέν τῆς, καὶ εἶπε·

— Μὴν πλησιάζετε ἐκεῖ, κυρία! μὴν πλησιάζε-
τε, ἀνέκραξε, μήπως σῆς ἔλθῃ κανὴν βέλος! Δὲν
ἤξεύρετε ὅτι οἱ Κόκκινοι βλέπουσιν περισσότερον εἰς
τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται φῶς ;

— Αὐτὰ τὰ θηρία ἐμδῆκαν διὰ προδοτικῆς, δι'
ἀπάτης· θὰ μᾶς προσδύλωσιν, εἶπε μὲ φόβον ἡ Μα-
ρία. Παναγία μου! βοήθησον!

Καὶ ὁρμητὴν ἐξω τοῦ θαλάμου, καὶ διήλθε τρέ-
χουσα τὴν μεγάλην στοῖν, ἣτις ἐχώριζε τὸν θάλα-
μόν τῆς ἀπὸ τὸν τοῦ διοικητοῦ· πρὶν ὅμως εἰσελθεῖ
εἰς τὸν θάλαμον τοῦ συζύγου τῆς ἐστάθη.

— Καὶ τὸ παιδίον μου, Παλῆδα! εἶπε στραφεῖσα,
ὕπαγε νὰ τὸ εὕρῃς καὶ φέρεμέ το.

Ὁ διοικητὴς εἶχεν ἀποπέμψει τοὺς δύο ὑπηρετάς
οἵτινες διενυκτέρευον συνήθως πλησίον του, ἀλλὰ
δὲν ἦτο καὶ μόνος. Ὁ Λοκανθιλλιέρος, καθήμενος
πλησίον τῆς κλίνης του, ἐτελείωνε τὴν ἀνάγνωσιν
ἐγγράφων τινῶν ἅτινα εἶχε φέρει ἀπὸ τὸν Ἅγιον
Πέτρον. Ἐν τούτῳ κηρίον ἐρώτιζε τοὺς ἀεινήτους
αὐτοὺς ἄνθρωποις, καὶ διέχεεν ἀμυδρὸν φῶς εἰς τὸν
θάλαμον.

— Μαρία! ἀνέκραξεν ὁ διοικητὴς ἰδὼν αὐτὴν εἰσ-
ελθούσαν ὡχρὰν καὶ πνευστιδῶσαν. Μαρία σὺ εἶσαι!
τοιαύτην ὥραν ἐξυπνος· τί τρέχει ;

— Ἐντισκόμειν εἰς κίνδυνον, ἀνέκραξεν αὕτη μὲ
φωνὴν μόλις ἀκουστέαν, στραπτέοντα Καραιῶν πε-
ριτριγυρίζει τὴν οἰκίαν. . . Ἡ Παλῆδα τοὺς ἐγνώ-
ρισεν . . . εἶναι ἐκεῖ . . . ὑποκατω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πα-
ράθυρα . . .

— Καραιῶν, λέγεις; ἀνέκραξεν ἀνεγερθεὶς ὁ διοι-
κητὴς, τὰ κλειδιά τῶν κιγκλιδωτῶν εἶναι ἐδῶ· ἐπο-
μένως εἶναι ἀδύνατον νὰ περδῇσιν τὸν φράκτον καὶ
νὰ εἰσβάλλωσιν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἐν τοσούτῳ εἰσῆλθεν ἡ Παλῆδα ἀκολουθουμένη
ἀπὸ μίαν μαύρην, ἣτις ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ
κοιμώμενον παιδίον.

— Νομίζεις ὅτι γυρίζουν ἐδῶ Ἐρυθροδέρμεις; τὴν
ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς· λέγε τί εἶδες ;

Ἡ Παλῆδα ἐπανέλαβεν ὅ,τι εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν
κυρίαν τῆς. — Ὅλοι κοιμῶνται εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπρόσ-
θεσε, κανεὶς δὲν εἶναι εἰς τὴν στοῖν, οὔτε εἰς τὰς

κάτω αιθούσας· τὰ παράθυρα εἶναι καλὰ κλεισμένα ἀπὸ μέσα καθὼς καὶ ἡ μεγάλη θύρα.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ διοικητὴς ἀφελὲς τὴν ὠχρὰν καὶ βεβαρημένην κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου· κανεῖς δὲν ἐξηλθες καὶ δὲν ὑπάρχει φόδος μήπως προδοσίᾳ ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς Ἐρυθροδέρμους τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν κήπον... θὰ εἶδες κανὲν φάντασμα, Παλῆδα.

— Ὁ θεὸς νὰ τὸ δώσῃ αὐθέντα! ἀνέκραξεν ἡ ὑπηρετίς· ἀλλὰ μὴν ἐξανγκοιμηθῆτε! Αἰφύης ὁμοῦς διεκόπη ἀπὸ ὠχρὰν λάμψιν ἣτις ἀπήσπραψεν ἐπὶ τῶν χρυσῶν πετάλων τῶν παραθύρων.

— Αὐθέντα, εἶπεν ἡ Παλῆδα, εἰς τὴν θάλασσαν εἶναι τρικυμία· μετὰ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν ἤμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τί γίνεται ἐξω, καὶ ἂν εἶδα φάντασμα.

Ὁ Λοανδιλλιέρος ἦτον ἤδη εἰς τὸ παράθυρον. Φωτεινότερα λάμψεις ἐφώτισε τοὺς αἰθέρας καὶ ὁ κεραυνὸς ἤχησε μακρόθεν. Ἐνταυτῷ δὲ ὁ Λοανδιλλιέρος κατεβίβασε τὸ παράθυρον τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑψώσει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ δεικνύων ἐν βέλος ἐμπηγὲν εἰς τὴν χειρὶδα τοῦ φορέματός του.

— Ἀλήθεια εἶναι! ἀνέκραξεν ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις· εἶναι καμμία ἐκατοστὸς ὑποκάτω τῶν παραθύρων.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέτιπσε τὸ βέλος, τὸ ὁποῖον εἶχε διαπεράσει τὸ φόρεμά του ὑπεράνω τοῦ ἀκροχειριδίου καὶ ἐπρόσθεσε μετὰ ψυχρότητος, ἀπὸ ἐξέτασε τὴν αἰχμήν.

— Εἶναι φαρμακερὸν· ἡ πληγὴ θὰ ἦτον θανατηφόρος.

Ἡ Παλῆδα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ κρυπτομένη ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος, παρετήρει ἐξω, βοηθουμένη ἀπὸ τὰς ἀκαταπαύστους ἀστραπάς.

— Ἐπέρασεν τὸν φράκτην, ἀνεφώνησε μὲ ἐκστασιν· παρατήρησε!...

Τῶντι οἱ ἄγριοι εἶχον ὑπερπηδῆσαι τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὄχυρμα διὰ μοναδικῷ στρατηγήματος. Ἐξω τοῦ κήπου ὑπῆρχε μέγας ὀξυρρόνιξ, τοῦ ὁποῖου οἱ κλώνες ἐξετείοντο ὑπεράνω τοῦ φράκτου καὶ ἠνώνοντο μὲ ἄλλους ἄλλου δένδρου ἐντὸς τῆς περιοχῆς· οἱ Κρατῆαι ἀναβάντες εἰς τὸ πρῶτον μετέβησαν ἀνὰ εἰς διὰ τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἐνκερίου γεφύρας, καὶ εἰσέδυσαν ἀθρόοις εἰς τὸν κήπον. Δὲν ἦτο λοιπὸν πλέον ὦρα σκέψεως, ἀλλ' ὑπερκασιέως· δὲν ἦτο δὲ καὶ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν οἱ ἄγριοι προσέβαλλον οὕτω δι' ἀπάτης τὰ μεμονωμένα κτίρια, διὸ καὶ ἐγνώριζον ποίως τιμωρὸς ἦσαν ἐνοχοί.

Ὁ διοικητὴς ἐγερθεὶς ἦλθε πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἣτις καθημένη παράμετρα, ἐκράτει τὸν υἱὸν της εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς ὀδυνηροὺς λογισμοὺς.

— Μαρία, τῇ εἶπεν, ὕπαγε εἰς τὴν στοὰν μὲ τὸν υἱόν σου... μὴ πλησιάζῃς τὰ παράθυρα... Πρόσεξε μὴ τολμήσῃς νὰ ἰδῇς τί γίνεται ἐξω... Μαρία, ὑποσχέθητί μοι ὅτι θέλεις μῆναι ἐκεῖ καὶ ὅτι θέλεις περιμένει με θάρρος καὶ ὑπομονὴν ἕως ὅτου παρέλθῃ ὁ κίνδυνος.

— Ὁ! ἀνέκραξε, καὶ σύ;... θὰ ἐκθέσῃς τὴν ζωὴν σου!

— Εἶναι τὸ καθήκόν μου καὶ ἡ τέχνη μου.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδικόν μου καθήκον εἶναι νὰ μείνω πλησίον σου καὶ νὰ μὴ σ' ἀφίσσω.

— Ὑπαγε, Μαρία, διέκοψεν αὐτὴν εἰπὼν ὁ διοικητὴς μὲ ἐπιτακτικὸν τινα τρόπον καὶ δεικνύων πρὸς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς στοᾶς· ὕπαγε, περίμενέ με ἐκεῖ καὶ παρακάλει τὸν Θεόν...

Ἡ Μαρία ἤρπασε τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν ὁ διοικητὴς ἔτεινε καὶ τὴν ἠσπασέθῃ· ἀνεγείρασα δ' ἐπειτα τὴν κεφαλὴν, τῷ εἶπε μὲ τόνον πλήρη ὑποταγῆς, θαρρόους καὶ ὑπεροφίας.

— Ἰδοὺ σὲ ὑπακούω, κύριε, καὶ ἐσο βέβαιος ὅτι δὲν θέλω φοβηθῆ τὸ παραμικρόν. Γνωρίζω ὅτι θέλεις σώσει τὴν γυναῖκά σου καὶ τὸ τέκνον σου... Ἄν φονευθῇς μαχόμενος δι' ἡμᾶς, ἐσο ἥσυχος... δὲν θέλω περιπέσει ζῶσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀθλίων τούτων. Μόλις ἐτελείωσε, καὶ ἰδοὺ τρομερὸς ἀλαλχημὸς ἀντήχησεν ἐξωθεν, καὶ ὁρμητικὴ προσβολὴ ἐκλόνησε τὸν πυλῶνα.

— Εἰς τὴν ὀρσοθύραν! Λοανδιλλιέρε, εἰς τὴν ὀρσοθύραν! ἀνέκραξεν ὁ διοικητὴς.

Μετὰ μικρὸν ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὗρισκοντο εἰς κίνησιν. Ὁ διοικητὴς ἀπέστειλε τὰς γυναῖκας πλησίον τῆς συζύγου του, καὶ ἠτοιμάσθη εἰς μάχην. Ὀπλισε τοὺς μαύρους καὶ τοὺς ἐτοποθέτησεν ἐν εἵδει κρυπτῶν, ὅθεν ἐδύναντο νὰ ὑπερκασιέσθωσιν ἀνευ κινδύνου τὴν διόδον, ἣτις προηγείτο τοῦ προδρόμου, καὶ ἐπειτα ἦλθεν εἰς τὴν ὀρσοθύραν μετὰ τοῦ Λοανδιλλιέρου.

Θαῦμα τῶντι ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν ὑπὸ τοῦ πυρροῦ τηκόμενον, τὸν ἐξποθενημένον ἀπὸ τοσοῦτον μακρὰς ἐδύνας, ν' ἀναλάβῃ αἰφνης τὰς δυνάμεις του καὶ τὴν δραστηριότητά του ἀπέναντι τοιοῦτου κινδύνου. Δίδων διαταγὰς, καὶ προπαρασκευαζόμενος διὰ τὴν τρομερὴν ταύτην μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ὑπὸ τῆς θέσεως καὶ τῶν ὀπλῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πλῆθος ἐδύναντο νὰ τὸν νικήσῃ, μ' ὅλην τὴν τάξιν του, τὴν ἐμπειρίαν τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῶν μέσων τῆς ἀμύνης, εἶχε τὸν τόνον τοσοῦτον ὑψηλόν, τὴν φωνὴν τοσοῦτον ἀκλόνητον ὅσον πάλαι ποτὲ ὅτε ἐπεθεώρει τὰ στρατεύματά του ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἡ στοὰ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει ἡ Κυρία Δ' Ἐναμβούλ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῆς, εὗρίσκετο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, τὰ δὲ παράθυρα αὐτὰ ἐβλάσπον ἐπ' ἐνὸς μέρους τοῦ κήπου, καλουμένου ὁ Λαβύρινθος, ἐκεῖντο τριακόσια βήματα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Τὸ ὕψος τῶν ἐφαίνετο ἀποκαθιστῶν ἀνωφερῶν τὰ ὑπερμεγέθη ἐξωτερικὰ χαρακώματα αὐτὰ ἐπρόβλασσαν τὰ τοῦ κατωγείου, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκλείοντο, εἰμὴ ὑπὸ ἐλαφρῶν κιγκλιδοθυρίδων καὶ λεπτῶν παραπετασμάτων, τῶν ὁποίων τὸ διαφανὲς ὕφασμα ἐκυματίζετο ἀπὸ τὴν αὐραν. Βαθεῖα σιωπὴ ἐβασίλευεν εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο δωμάτιον, μόλις φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν εἰς τὴν κλίμακα κρεμαμένην λυχνίαν,

καὶ δ' οὐ εἴκοσι γυναῖκες γονυπετεῖς ἐδέοντο περὶ τρεμερῶτεράκι. ἡκούσθησαν ἐξωθεν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδασίλευσεν ἄκρα σιγή.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν τοὺς ἐδιωρθώσαμεν ἐξείρεται, εἶπεν ὁ δόκτωρ προτείνας τὴν κεφαλὴν ἐξω τῆς κρυπτῆς του· εὐλογημένος νὰ ᾔναι ὁ θεός! . . . ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισαν εἰς τὴν φρουρὰν . . . ἔπρεπε ν' ἀκούωμεν πυροβολισμούς εἰς τὸ ἐξω μέρος τῆς κινγκλίδος, ἐκτὸς ἂν ἡ θέσις κατελήφθη καὶ ἐσφάγη, τὸ ὅποτον δὲν εἶναι καὶ παρ᾿ ἔξωθεν.

— Καὶ οἱ μαῦροι, κύριε, οἱ μαῦροι! ἀνέκραζαν ἡ Μαρία συλλαβοῦσα αἰφνιδίως ἐλπίδα· θὰ ἐλθουν πρὸς βοήθειάν μας.

— Ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν ὅπλα· ποῖος ἤθελέ ποτε τολμήσει νὰ ὀπλίση τοὺς μαύρους ἐργάτας; ἀπεκρίθη ὁ δόκτωρ. Ἀγία τοῦ θεοῦ μήτηρ! Ἐλθέσθε μας μὴν ἐλθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν πεντακοσίων δούλων, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται ἐκεῖ κάτω, νὰ φονεύσωσι τοὺς διοικητὰς των καὶ νὰ ἐλθῶσι νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τοὺς ἀθλίους πούτους! . . . Νέος τρεμερῶτερος ἀλλογαγμός διέκοψε τὸν δόκτωρα καὶ συγχρόνως ὁ πυλὼν προσεβλήθη διὰ βιαίων καὶ μανιωδῶν προσβολῶν, ὁμοίων μετὰ τὰς πῶν πολεμικῶν ἐκείνων μηχανῶν, αἰτίνες ἐκρόμνιζον τὰ τεῖχη μετὰ τὰ τηλεβόλα· αἱ σιδηρότευκτοι σάνιδες ἐτριζαν ἐθραύθησαν καὶ κατέπεσαν. Νίκης κραυγαὶ ἀντήχησαν ἕως τρίτου οὐρανοῦ, τὰς ὁποίας ὁμοῦς διεδῆλθε ἄλλη κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ μανίας· διότι οἱ τριῖσολοι παρόντες ὀπισθεν τῆς θύρας, ἀντέτατον εἰς τοὺς προσβάλλοντας τὰς πλατείας των σιδηρὰς κινγκλίδας. Οἱ ἄγριοι προσέβαλον μανιωδῶς τὸν νέον τοῦτον φραγμόν, καὶ ἐρρίψαν κατὰ τοῦ προθύρου χάλαζαν βελῶν, ἅτινα ὁμοῦς δὲν προσέβαλον κανένα.

— Κόρη μου, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὴν Παλῆδαν, ἥτις ὠχρὰ, ἀκίνητος καὶ γονυπετής, προσήνυχτο μετὰ βεδισμένην φωνήν, κόρη μου, ἡ ζωὴ μας εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θεοῦ. Ἄς ἔχωμεν θάρρος . . . ἡ θύρα δύναται νὰ διαρκέσῃ ἀκόμη πολὺ. Πανυχία μου! τί τρεμεράι κραυγαί! . . . Νομίζεις ὅτι ἔχομεν λεγεῶνας δαιμόνων τριγύρω μας! . . . Ἀλλ' ἄς μὴ φοβώμεθα αὐτοὺς τοὺς ἀλλογαγμούς· ὅλος αὐτὰς ὁ θόρυβος δὲν δύναται ν' ἀνυποδογῇ τὰ τεῖχη.

— Λοιπόν! Λοιπόν! ἀνέκραξε, ἐξύπνησα μετὰ ὠραίαν μουσικὴν, καὶ μετὰ φαίνεται ὅτι θὰ ἔχωμεν ἀξιόλογον νύκτα! . . .

— Ἰατρὲ, ἀνέκραζεν ἐγερθεῖσα ἡ Μαρία, θὰ ἔχωμεν πληγωμένους! κατ' εὐτυχίαν εἰσθε ἐδῶ! . . .

— Κατ' εὐτυχίαν! ὑπεντονθήρισαν ὁ ἱατρὸς, ἀναγείρας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ ἐκπληκτον ἥλας. Καὶ τέλος πάντων δὲν θὰ ἦναι πρώτη φορὰ ὅπου ἐξασκῶ τὴν τέχνην μου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. . . . Τότε ὁμοῦς ἦσαν χριστιανοὶ κατὰ χριστιανῶν, καὶ ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ ἀπέναντι αὐτῶν τῶν κατηραμένων ἑρυνθροδέρμων. . . . Κρότος ἐκκενωθέντος πυροβόλου διέκοψε τὸν δόκτωρα· ἔδραμε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐσπευσεν νὰ ἱδῇ τί συνέβαινε κάτω.

— Ἰατρὲ, ἀνέκραζεν ἐγερθεῖσα ἡ Μαρία, θὰ ἔχωμεν πληγωμένους! κατ' εὐτυχίαν εἰσθε ἐδῶ! . . .

— Κατ' εὐτυχίαν! ὑπεντονθήρισαν ὁ ἱατρὸς, ἀναγείρας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ ἐκπληκτον ἥλας. Καὶ τέλος πάντων δὲν θὰ ἦναι πρώτη φορὰ ὅπου ἐξασκῶ τὴν τέχνην μου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. . . . Τότε ὁμοῦς ἦσαν χριστιανοὶ κατὰ χριστιανῶν, καὶ ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ ἀπέναντι αὐτῶν τῶν κατηραμένων ἑρυνθροδέρμων. . . . Κρότος ἐκκενωθέντος πυροβόλου διέκοψε τὸν δόκτωρα· ἔδραμε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐσπευσεν νὰ ἱδῇ τί συνέβαινε κάτω.

— Κατ' εὐτυχίαν! ὑπεντονθήρισαν ὁ ἱατρὸς, ἀναγείρας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ ἐκπληκτον ἥλας. Καὶ τέλος πάντων δὲν θὰ ἦναι πρώτη φορὰ ὅπου ἐξασκῶ τὴν τέχνην μου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. . . . Τότε ὁμοῦς ἦσαν χριστιανοὶ κατὰ χριστιανῶν, καὶ ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ ἀπέναντι αὐτῶν τῶν κατηραμένων ἑρυνθροδέρμων. . . . Κρότος ἐκκενωθέντος πυροβόλου διέκοψε τὸν δόκτωρα· ἔδραμε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐσπευσεν νὰ ἱδῇ τί συνέβαινε κάτω.

— Καλὰ! ἀνέκραζεν ἀφ' οὗ ἐστάθη εἰς τὴν ἄκραν προθύρου τινός, ὀπισθεν θύρας, τῆς ὁποίας τὸ πλατὺ φάτνωμα τῷ ἐχρησίμαυν ὡς ἀσπίς· καλὰ! ἐτραβίζαμεν ἐκ τοῦ συστάδην . . . Οἱ ἡμίσεις ἐξ ὧν ἐτόλμησαν νὰ πλησιάζωσι δὲν θὰ σηκωθοῦν πλέον.

— Βλέπετε, ἱατρὲ, τὸν σύζυγόν μου; ἀνέκραζεν ἡ Κυρία Δ' Ἐναρβοῦν κλίνασα ἐπὶ τῆς κλίμακας· εἶπέτε μοι, τὸν βλέπετε!

— Εὐρίσκεται εἰς ἀσφάλειαν καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μας, ὀπισθεν τῆς θύρας· ἐτραβίζαν διὰ τῶν θυρίδων καὶ τῶν ὀπῶν . . .

Νέος κρότος πυροβόλων ἡκούσθη ὡς κεραυνός καὶ ἀκλόνησε τὰ θεμέλια ἀπὸ τῆς οἰκίας· φωναὶ δὲ ρανόν, καὶ ἐδείκνυν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, πλή-

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

— Οἱ τριῖσολοι θὰ κρατήσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν! . . . ἀνέκραζεν. Ὁ θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην ὅστις τοὺς ἔκαμε τόσο δυνατούς καὶ τόσο στερεοὺς! . . . Ἡ τελαίπυρος κινγκλὶς, στέκεται ὡς βράχος ἀπέναντι τῶν χειρῶν αὐτῶν τῶν ἀλιτηρίων! ὁ ἀλλογαγμός ἤρχισε· τῶρα θὰ ἀκούσων τὸν θόρυβον τοῦ πυροβολικοῦ μας· τὸ τμήμανον κρούει ἡδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου κόλπου, μέχρι τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου· ὅπου καὶ ἂν ᾔναι ἡ βοήθεια θέλει φθάσῃ· τὰ στρατεύματα θέλουν κατακομματιάσῃ αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας, αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους! . . . θὰ σωθῶμεν.

θος ανθρώπων γυμνῶν, ὠρυομένων καὶ ἀποτροπαίων ὡς ἡ κόλασις. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὁρμή τῶν πολιορκουμένων δὲν ἐπρόχυνετο· πλὴν ἐπρόξεναι ὀλιγωτέραν φθορὰν εἰς τοὺς προσέβαλλονταί, διότι αἱ προσβολαὶ κατεφέροντο πλαγίως. Αἱ ἐν τούτοις ὁ Λοανδιλλιέρος ἐπροχώρησε καὶ ἐκένωσε τὰ πιστόλια του ἐκ τοῦ πλησίον κατ' ἐκείνων οἵτινες προσέβαλλον τοὺς τριβόλους μετὰ τὰ βρέχ' ῥοπαλίων. Ἡ κραυγαλέα εἰς τὸ παράθυρον λυχνία διέχεεν ἀμυδρὸν φῶς εἰς τὴν θολωτὴν διοδον, ἥτις ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ πεδὶον μάχης· διὰ δὲ τῶν κιγκλιδίων τῶν τριβόλων μόλις διέκρινέ τις συγκεχυμένον τινα καὶ κλονούμενον σωρὸν, ὅστις συνεβλήθη κατὰ τοῦ φραγμοῦ τούτου μετὰ τρομερᾶς μανίας. Πλῆθος τεθνεώτων καὶ πληγωμένων ἔκειντο ἐκτάθην ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς κλίμακας, καὶ θρήνοι γυεροὶ ἐμειγνύοντο μετὰ τὰς πολεμικὰς τῶν ἀγρίων φωνάς.

— Ἀρκετοὺς ἐφρονεύσαμεν, εἶπεν ὁ διοικητὴς πρὸς τὸν Λοανδιλλιέρον, ὅστις ὀρθὸς εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ διαδρόμου ἐγέμειζεν ἐκ νέου τὰ ὅπλα του· δὲν βλάπτει, πρέπει ν' ἀριστοθώμεν εἰς τὸν θεόν διότι, ἂν δὲν μᾶς ἔλθῃ βοήθεια, τετέλεσται· οἱ τριβόλοι δὲν ἔμπροσθεν νὰ διαρκέσουν πλείότεροι τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

— Θὰ ὑπερσπισθώμεν τὴν διοδον, ἀπάντησε ψυχρῶς ὁ Λοανδιλλιέρος.

Δὲν εἶχε τελειώσει σχεδὸν ταῦτα, καὶ φωναὶ διαπεραστικαὶ ἀντήχησαν εἰς τὴν στοάν, ὃ δὲ δόκτωρ ἐφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακας μετὰ τὰς χεῖρας ἀνεγνηγερμένας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Οἱ Ἐρυθρόδερμοι! ἰδοὺ εἰσέβαλον! ἀνέκραξε, βοήθεια! βοήθεια! ἔλεος!

Τόσον πολὺς ἦτον ὁ θόρυβος ἐξῶ, ὥστε μόλις ἤκουεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· καὶ ἐν τούτοις ὁ διοικητὴς ἐνόησε τὸ κίνημα τοῦ δόκτωρος καὶ τὰς τρομερὰς φωνάς του.

— Λοανδιλλιέρε! ἀνέκραξε, ἄκουσε, ἐκεῖ ἐπάνω. Ὡς ἀστραπὴ ἐξέφρη ὁ κόμης καὶ ἐπήδησε τὴν κλίμακα, μετὰ τὰ πιστόλια εἰς τὴν χεῖρα. Βαθεῖα καὶ καταπληκτικὴ σιγὴ διεδέχθη τὰς ἐντρόμους ἐκείνας κραυγὰς· ὁ δόκτωρ ἰάντων, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς κλίμακας, ἐδείκνυε σιωπηλῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς στοᾶς. Ὁ Λοανδιλλιέρος παρετήρησε περίξ αὐτοῦ μετ' εἰδός τι φρικιάσεως, καὶ κατ' ἀρχὰς ἐμάντευσε μᾶλλον ἢ εἶδε τί συνέβαιναν εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ἦσαν ἀκίνητα καὶ σιγηλὰ. Πράδοξος καὶ τρομερὰ σκηνή! οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον καταφύγει εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς στοᾶς, καὶ συνεσφίγγοντο εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν ὡς ἀγέλη καταληφθεῖσα ἀπὸ θηρία. Ἡ Μαρία μόνη καὶ ὀρθία πλησίον τοῦ τοίχου ἐκάλυπτε τὸν υἱὸν τῆς μ' ὅλον τὸ σῶμα τῆς, ψιθυρίζουσα ἀνθρώπους παρρηλίσεις. Δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς ἐμπροσθεν παραθύρου τοῦ ὁποίου ἡ κιγκλιδοθυρίς ἐκλονεῖτο ἔτι, εἰς Καραϊδὸς ἐπαλλε τὸ τρομερὸν πολεμικὸν τοῦ ξίφους, ἀνήσυχον καὶ ἄγριον βλέμμα ῥίπτων περίξ αὐτοῦ· κανὲν ἐνδυμα δὲν ἐκάλυπτε τὸ ἐρυθρόχρουν δέρμα του, τὰ δὲ μαλλία του ἦσαν μακρὰ καὶ ἀνάμικτα, μενοειδὲς με-

ταλλον διέλαμπεν ἐπὶ τοῦ πλατέως στήθους τοῦ καὶ ἐφάνερανεν ὅτι, ἦτον ἀρχηγός.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ σχεδὸν στιγμὴν, ἑτερος ἄγριος ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν στοάν· ἀμρότεροι τότε παρετήρησαν τὴν Μαρίαν, καὶ ῥιφθέντες πρὸς αὐτὴν τὴν ἤρπασαν ἀπὸ τὴν μακρὰν κόμην τῆς· ἀλλ' ὁ Λοανδιλλιέρος παρευρίσκειτο ἐκεῖ.

— Μαρία! ἀνεμνήνησεν ἀπάσας τὸ ξίφος, τὸ ὅποιον κατεφέρετο κατ' αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἐπλήγωσε τὸν βραχίονα ἐκείνου, Μαρία! ἐδῶ εἶμαι! Τὸ ὄπλον ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα τῷ ἐξέφυγεν, ἀλλ' ἐπιροδύλατσεν ἐκ τοῦ σῖνεγγυς διὰ τοῦ ἑτέρου, καὶ ὁ εἰς τῶν ἀγρίων ἔπεσε. Τότε ἤρχισε πάλιν ἐκ τοῦ συστάδην, καθ' ἣν τὰ ξίφη κατεφέροντο ἀκάθεκτα, ἥτις ὁμοῦ δὲν διήρκεσε πλέον τῶν δύο λεπτῶν. Ὁ Λοανδιλλιέρος δὲν εἶχε πλέον εἰμὴ τὸ ξίφος του, τὸ δ' αἷμά του ἔρρεε ποταμὴδὸν ἀπὸ μεγάλης πληγῆς· ἀλλὰ βλέπων τὴν Μαρίαν ἐνώπιόν του ἐξηπλωμένην καὶ σχεδὸν νεκράν, ἐμάχητο μετ' ἀνδρείαν ἀπηλιπιμένῳ ἀνθρώπῳ. Προσέβαλε τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν κατέρριψε πληγωμένον θανατηφόρως· ἐπομένως καταβάλλον πᾶσαν δύναμιν, ἔλαβε τὰ δύο πτώματα καὶ τὰ ἐρύψεν ἐξῶ ἀπὸ τοῦ παράθυρου, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀγρίων οἵτινες ἀνέβαινον ὁλονέν διὰ τοῦ τοίχου. Ἐν τούτοις ὁ δόκτωρ εἶχε σπεύσει πρὸς βοήθειαν τῆς Κυρίας Δ' Ἐναμβούκ καὶ ἐπνεύρισκε πρὸς θεραπείαν τῆς τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος, καὶ τὸ θυμάσιον ψυχρὸν αἷμα, τὸ ἰδιόζον εἰς τὴν ἐπιστήμην του. Εἰκοσιν ἄγριοι εἶχον ἤδη ὁρμήσει εἰς τὴν στοάν, ὃ δὲ δόκτωρ ἔβλεπε τὰ φοβερά ῥοπαλὰ αὐτῶν ἐχειρόμενα κατ' αὐτοῦ, τὰ φαρμακερὰ βέλη των περιπτάμενα περὶ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ὁμοῦ δὲν ἤλασσε θέσιν.

Κεκλιμένος πρὸς τὴν Μαρίαν, μετὰ τὸ βλέμμα ἀτονέ· καὶ προσετικόν, ἠκρατο τὴν ἄτακτον ἀναπνοήν, ἥτις ἀνεσθῆκεν τὸ γεγυμνωμένον καὶ αἱματόφυρτον στήθος τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Ἀπέθανεν! ἀνέκραξεν ὁ κόμης γονυπετήσας πλησίον τῆς Μαρίας, ἀπέθανε!

— Ὁχι, χάρις τῷ θεῷ! ἀπεκρίθη ὁ δόκτωρ, δὲν εὐρίσκω ἐπ' αὐτῆς ἄλλας πληγὰς, ἀπὸ μίαν αἰχμὴν εἰς τὸν ὦμον· ὁ φόβος τὴν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ, ἀλλ' ἰδοὺ ἀνασταναίνει καὶ συνέρχεται!...

— Εὐλογητὸς ὁ θεός! ἐμπόδισα λοιπὸν τὸ κτύπημα! ἐβιθύρισε μετ' ἀδυνάτου φωνῆς ὁ Λοανδιλλιέρος· ἐγὼ θ' ἀποθάνω... ὅθ' ἀποθάνω ἐντίμως... ἔχασα τὴν ζωὴν μου δι' ἐκείνην... εἰπῆτέ το, ἰατρὰ μίαν ἡμέραν εἰς αὐτὴν...

Καὶ τελειώσας ταῦτα, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νεκρὸς σχεδόν.

Ἐνθ' ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν στοάν, οἱ τριβόλοι ἐθραύσθησαν, οἱ δ' Ἐρυθρόδερμοι ἐπροσπάθουν νὰ ὑπερπηδήσωσι τὴν διοδον· ἀλλ' αἱ σφαῖραι τοὺς προσέβαλλον διὰ τῶν ὀπῶν ἐπιπτον αἶμα εἰσέρχοντο καὶ κανεὶς δὲν ἀνεγείρετο πλέον. Τοιοῦτοτρόπως ἤθελον τοὺς φονεῦσαι ὅλους, μέχρι τοῦ τελευταίου, ἂν ἐδύναντο νὰ ἐξακαλουθήσωσι τοὺς πυροβολισμούς· ἀλλὰ τὰ πολεμευδία ἐπλησίαζον εἰς τὸ τέλος καὶ δὲν ὑπῆρχον πλέον οὐδὲ πυρίτις, οὐδὲ σφαῖραι.

Ἐν ταύτοις τὸ τὸμπνον ἐκρούσεν εἰς τὰς Μόρνας, καὶ πλῆθος κατοίκων ἤρχοντο ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον. Ὅταν ἐρθασαν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου μέρους τὸ ὅποιον ἐξέχει τῆς ἀκτῆς, ἐκένωσαν τὰ πυροβόλα των, ὁ δὲ ὕψους τῶν ἐκπυροσκοπήσεων, ἐπαναλήψαντο ἀπὸ τὴν ἡγὼ τῶν ὁρέων, ἤκουστο ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνου οἰτινες εὗρισκοντο εἰς τὰς κρύπτας ἐντρομαί γινόμενοι τότε οἱ Καρσίδαι, ἐζήτησαν νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, πλὴν ὁ φράκτης καὶ αἱ ὑπερυψώσεις τοῦ δικτυωτοῦ κατελάμβανον ἀντετάκτον εἰς αὐτοὺς πανταχόθεν ἀνυπερβλήτους φραγμούς. Ἐδοκίμασαν νὰ ἐξέλθωσι διὰ τοῦ εἰδους τῆς ἐναερίου γαφύρας, διὰ τῆς ὁποίας εἶχον εἰσελθεῖν καὶ καταστῆναι εἰς τὸν κήπον· καὶ τινὲς μὲν κατάρθωσαν νὰ ἐλευθερωθῶσιν διὰ τοῦ μέσου τούτου, ἀλλ' ὅταν τὰ στρατεύματα ἐφθασαν, κατέτραξαν τοὺς ὑπολοίπους τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ὑποκίττω τῶν τοίχων τῆς οἰκίας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΑΤΡΟΥ

ΕΞΘΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

Ἄμψ ἐξελθὼν τῶν πυλῶν τῆς Φραγκοκόρτης τῆς πρὸς τῷ Μείνῳ, ἐκτύπησεν ὁ ἰατρὸς Μίγερ τὸν ἵππον του, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τὴν ὁδὸν του σπεύδοντι βήματι, καὶ μόνον ἐπειγόμενος νὰ φθάσῃ ταχέως, οὐδ' ὅλως δὲ προσέχων εἰς τὴν ὕγραν καὶ γλυκεῖαν θερμότητα τῆς ἐαρινῆς ταύτης τοῦ μαρτίου ἡμέρας, ἥτις ὁμοιάζειν ἡμέραν μαΐου· καὶ ὅμως ἐκελάδουν τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν γυμνῶν μὲν ἐτι, ἀλλ' ἤδη βλαστηνόντων κλάδων τῶν θένδρων, καὶ ὁ λευκὸς οὐρανὸς καὶ ἀνέφελος, ἦν ὅλος φαιδρὸν φῶς περιεχυμένος, καὶ ἡ θεὰ τῆς φύσεως ἦν τύσφω τερπνῇ, ὥστε μόνον ὁ εἰς ἐρωτικὰς ἢ ὁ εἰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας βεθυθισμένος νοῦς ἐδύνατο νὰ μένῃ ἀδιάφορος πρὸς αὐτήν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σπηνία καὶ πολιὰ κόμη τοῦ ἰατροῦ, καὶ τὰ διὰ πυκνῶν ρυτίδων ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐπιγεγραμμένα ἐξήκοντα ἔτη ἀπέκλειον τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ ἔρως ἐδύνατο εἰσέτι νὰ βυθίξῃ αὐτὸν εἰς ὄνειροπολήσεις, ἀναγκαίως ὀφείλομεν τὴν ἐπιστήμην καὶ μόνον ν' ἀναγνωρίσωμεν ὡς ἀντικείμενον τῆς μελέτης του. Καὶ τῷ ὄντι ἡ διάνοια τοῦ ἰατροῦ Φρίτζ Μίγερ περιστρέφετο, μετὰ τινος ἐλαφροῦ ζηλοτυπίας χρωματισμοῦ, περὶ νέον τι εἶδος τῶν Ἰδρόφιλων, ἄγνωστον μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, Ἰδρόφιλον τὸν περιποιέειλον, ὃν ὁ Διδάκτωρ Γάστ, ὁ ἐν ἐντομολογίᾳ ἀντίπαλός του, εἶχε κατορθώσει νὰ κατατάξῃ εἰς τὴν συλλογὴν του. Ἐβουλόχετο δ' ἀνεξίτητως ὁ ἀγαθὸς Μίγερ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς φύσεως, τεχνικ-

σαμένης διὰ τοῦ εἰδους τούτου κρίκον συνδέσμου μεταξὺ δύο ἐντελῶς διαφθῶν γενῶν ὑδροφίλων ἀτόμων τοῦ Δροσίου καὶ τοῦ Ἰδρόφιλου.

Ἐνῶ δὲ περιεπλέκετο εἰς ὑποθέσεις, ἀναλογίας, συναπείας, καὶ συμπεράσματα, ὁ ἵππος του ὃν ἐμπόδιζε πάντοτε μηχανικῶς διὰ τοῦ πτερινιστῆρος, λησμονῶν πολλάκις νὰ τὸν συνέχῃ καὶ ὁδηγῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἐπάτησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς τὴν ὁδὸν παρατεινούσης βαθείας τάφρου, καὶ ἀλωθῆσας ἔπεσε μέχρι γονάτων εἰς ὑποπράσιναν ὕδωρ, ὅξισαν τέλματος ἀποπνέων ὀσμήν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτρομαξεν ὁ ἰατρὸς Μίγερ διὰ τὸν αἰφνίδιον κλονισμόν ὃν ἡσθάνθη· ἀλλ' ἰδὼν ἔπειτα ὅτι ἡ ἀλλοφροσύνη ἥτις τῷ ἦτον συνήθης ἐτιμωρήθη τὴν εὐράν ταύτην δι' ἀπλοῦ καὶ ἀδύου λουτροῦ τῶν ὑψηλῶν τοῦ ὑποδήματων, περιέφερεν ἡσυχῶς τὸ βλέμμα του πέραν, ζητῶν ὁμαλωτέραν ἀνάδοσιν, καὶ ἀνακαλύψας αὐτήν, διέβηκε τὸν ἵππον του πρὸς μέρος ὅπου ὁ ὄχθος ἦτον ἰσώπεδος τῇ ὁδῷ. Ἀλλ' αἰφνίς ἐστάθη· διότι ἐν τῷ ὕδατι, τραχυθέντος ὑπὸ τῆς αἰφνιδίως ἀφίξεως τοῦ περιηγητοῦ καὶ τοῦ ζώου, ἐντὸς τῶν νεφῶν τοῦ τραχυθέντος πηλοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν μνίων τὰ κίτρινα καὶ μυζώδη νήματα, εἶδε μυριάδας ὑδροφίλων ἐντόμων βοτρυδὴν συστρεφομένας, καὶ κινουμένας ἄνω καὶ κάτω· τρεῖς δὲ μεγάλοι ὑδρόφιλοι διεκρίνοντο ἐν αὐταῖς διὰ τῶν διαστάσεων τοῦ σώματός των, ἔχοντες σχῆμα σιάρης ἀνιστρομένης. Εἰς τὴν ὄψιν δὲ ταύτην δὲν κατέχευται πλέον ὁ ἰατρὸς, ἀλλὰ λησμονῶν τὸν ὄχθον ὃν ἤθελε ν' ἀναβῇ, λαμβάνει τὸν πῖλόν του, τὸν σφενδονίζει εἰς τὸ ὕδωρ ὡς δίκτυον, καὶ χαρᾷ ἐκπέμπει φωνήν, διότι ἐκ τῶν τριῶν συνέλαβε τοὺς δύο ὑδρόφιλους, ἐν δὲ βλέμμα τῷ ἤρκεσεν ὅπως τοὺς ἀναγνώρισῃ... Ἦσαν ὑδρόφιλοι! Ἰδοὺ ὁ ἰατρὸς Μίγερ οὐδένα ἔχει τοῦ λοιποῦ λόγον ζηλοτυπίας πρὸς τὸν διδάκτωρα Γάστ!

Πρὶν δ' ἐξέλθῃ τοῦ ὕδατος, λαβὼν ἀπὸ τοῦ λαίμοδετου του τὰς δύο καρφίδας αἵτινες τὸν συνέχον, ἐκέντησε δι' αὐτῶν τὰ ἐντομα εἰς τὸν πῖλόν του, καὶ οὕτω τέλος ἀνέβη εἰς τὴν στερεάν, ὅπου ἀπομάχας, ὡς ἐδυνήθη, τοῦ πῖλου του τὸ ἐσωτερικόν, ἐκίνησε πάλιν, πολλάκις καθ' ὁδὸν ἀποκαλυπτόμενος, ὅπως ἰδῇ τὸ πολύτιμον ἔρμαιον τοῦ τρισαισίου συμβάντος του.

Μετὰ τινος δ' ὥρας ὁδοιπορίαν εἰσέτι, ἔφθασε τέλος εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας του, εἰς ἀγροικίαν ὡραίαν τὴν ὕψιν, ὅπου μικρὰ κόρη, εἰς τὴν φλιάν ἱσταμένη τῆς θύρας, ἐφαίνεται ἀνυπομόνως αὐτὸν περιμένουσα· διότι μόλις τὸν εἶδεν ἐρχόμενον, καὶ τρίχαυσα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου γέρων κατέκειτο ἀσθενὲς, καὶ ἐκραζεν·

— Ὁ ἰατρὸς! ἰδοὺ ὁ ἰατρὸς!

Ἐνῶ δὲ τῆς ὡραίας παιδὸς ἡ νεανικὴ καὶ ἡχηρὰ φωνὴ τὸν ἀνήγγελλεν οὕτως, αὐτὸς ἀριππιέσας, προσέδεσε τοὺς χαλινούς εἰς κρίκον σιδηροῦν ἐντετοιχισμένον παρὰ τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος ὅτι τὰ ὑποδήματά του ἐμίαινον ἐτι ἐνυδρὰ φυτὰ προσκεκολλημένα, καὶ μνία ἐξηραμένα. Ἀποθεὶς δὲ τὸν πῖλον ἐπὶ τὴν κλίνην, ἔλαβε τὸν